

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, Sibírska 4, Bratislava, proti postupu a rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 13Sas/4/2024-17 z 5. júna 2024 a postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/91/2024 z 21. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Správneho súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) č. k. 13Sas/4/2024-17 z 5. júna 2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok správneho súdu“) a postupom a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 6Ssk/91/2024 z 21. februára 2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť správnenému súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že právny predchodca (otec) sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), požiadal Sociálnu poisťovňu o starobný dôchodok. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. 580 825 6553 0 zo 6. decembra 2019 ako prvostupňový orgán žiadosť pôvodného žalobcu o priznanie starobného dôchodku zamietla.

O odvolaní žalobcu rozhodol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaný“), rozhodnutím č. 580 825 6553 0 z 3. apríla 2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), ktorým prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Rozsudkom Krajský súd v Košiciach sp. zn. 7Sa/13/2020 z 30. marca 2022 zrušil rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Na základe kasačnej sťažnosti žalovaného najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 6Ssk/74/2022 z 31. januára 2024 zrušil predmetný rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. marca 2022 a vrátil vec správneému súdu na ďalšie konanie. V zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, podľa ktorého ustanovenie § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“) bolo opakovane novelizované, ale nadobudlo účinnosť až 1. januára 2000 na základe zákona č. 355/1999 Z. z. Spoločnou podmienkou nároku na starobný dôchodok je trvanie zamestnania I. pracovnej kategórie a služby I. alebo II. kategórie funkcií až do 31. decembra 1999. V prípade právneho predchodcu sťažovateľa, ktorého služobný pomer sa skončil 31. decembra 1992, tomu tak nebolo. Konanie o tejto žiadosti sa nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 355/1999 Z. z. Ustanovenie § 175 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. preto nemožno vykladať podľa vôle pôvodného žalobcu z dôvodu, že v súvislosti s posudzovaním nároku na starobný dôchodok je rozhodujúca právna úprava platná v čase, keď vznikol nárok na dôchodkovú dávku, a nie deň, kedy bola ukončená niektorá z činností žiadateľa o starobný dôchodok. Pôvodný žalobca v I. kategórii funkcií a v II. kategórii funkcií neodpracoval 20 rokov, ale len 17 rokov a 175 dní, a teda nesplnil podmienky na vznik nároku na starobný dôchodok vo veku 58 rokov podľa § 174 ods. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Zb.

4. Následne správny súd, viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí kasačného súdu, správnu žalobu právneho predchodcu sťažovateľa napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). V odôvodnení konštatoval, že služobný pomer pôvodného žalobcu v I. kategórii funkcií bol ukončený k 31. decembru 1992 a nebol ukončený z dôvodu racionalizačných a organizačných opatrení. Pôvodný žalobca tak preukázateľne nesplnil podmienku stanovenú v § 171 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., ktorá musí byť okrem iných splnená kumulatívne a bez splnenia ktorej mu nebolo možné priznať starobný dôchodok od 25. augusta 2016, tak ako to požadoval. Správny súd zdôraznil, že ide o splnenie len jednej z mnohých podmienok, pričom nárok žiadateľovi vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok. Pôvodný žalobca nebol ani poberateľom výsluhového dôchodku a nezískal obdobie služby v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok. V I. kategórii funkcií získal 17 rokov a 175 dní. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že z tohto zamestnania nebol uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e) zákona č. 100/1988 Zb., t. j. v súvislosti s uskutočňovaním racionalizačných a organizačných opatrení, alebo preto, že natrvalo stratil vzhľadom na svoj zdravotný stav spôsobilosť ďalej vykonávať doterajšiu prácu. Služobný pomer vojaka z povolania vykonával do 31. decembra 1992. Správny súd sa taktiež vyjadril aj k námietke nezapočítania doby štúdia v I. a II. ročníku vojenskej strednej odbornej školy od 31. augusta 1973.

5. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom (ktorý síce nebol sťažovateľom predložený spolu s ústavnou sťažnosťou, ale je dostupný na stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk) tak, že kasačnú sťažnosť

ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom nepriznal náhradu trov kasačného konania. Uviedol, že žalovaný nepochybil, keď dobu štúdia v 1. a 2. ročníku strednej vojenskej školy (až do zloženia vojenskej prisahy) nehodnotil v I. kategórii funkcií. Ďalšie námietky týkajúce sa porušovania ľudských práv študentov stredných vojenských škôl vyhodnotil najvyšší správny súd ako nespôsobilé zvrátiť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia s poukazom na osobitnú úpravu rehabilitačných zákonov, ktorých účelom bola náprava krívd spred roka 1990. Najvyšší správny súd poukázal aj na judikatúru ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 246/2020 a sp. zn. II. ÚS 362/2023 v obdobných veciach, ktorá totožné námietky sťažovateľov vyhodnotila ako zjavne neopodstatnené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým rozsudkom správneho súdu a najvyššieho správneho súdu a ich vydaniu predchádzajúcim postupom nasmeroval sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom zhrnutí skutkového stavu formuluje námietky, ktoré sa významne prekrývajú s námietkami tvoriacimi obsah správnej žaloby a kasačnej sťažnosti.

7. Žalovanému správnomu orgánu vytýka, že konal a rozhodol v rozpore so zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ak jeho otcovi (pôvodnému žalobcovi) nepriznal nárok na starobný dôchodok. Uvádza, že v danom prípade nebolo sporné, že pôvodný žalobca odslúžil 7 063 dní, t. j. 19 rokov a 128 dní v zamestnaní I. kategórie funkcií, a 9 739 dní, t. j. 26 rokov a 249 dní v zamestnaní III. pracovnej kategórie. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že podmienkou pre priznanie starobného dôchodku musel byť služobný pomer vojaka, keďže podľa jeho názoru zákon č. 100/1988 Zb. vo svojom texte takúto terminológiu nepoužíva, ale hovorí iba o „službe“.

8. Sťažovateľ sa vyjadruje kriticky k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 362/2023 a k tam vyslovenému názoru, podľa ktorého sa nápravy spôsobenej krivdy bolo možné úspešne domáhať podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“). Uvádza, že podľa § 13 ods. 3 predmetného zákona je návrh možné podať najneskôr do jedného roka odo dňa účinnosti tohto zákona. Ide pritom o prekluzívnu lehotu. Podľa názoru sťažovateľa preto ústavný súd zrejme nepostrehol, že vojenské stredné odborné školy boli zriadené na základe tajného rozkazu zo 7. júla 1967 ministra národnej obrany o jednotnom zakladaní vojenských stredných odborných škôl na území ČSSR. Tvrdí, že zákon o mimosúdnych rehabilitáciách však platil iba rok, takže sťažovateľ nemal šancu v rozhodnom čase domáhať sa svojho nároku na dôchodok, pretože v uvedenom čase nebol ešte dôchodca.

9. Správnym súdom vytýka, že odmietli doplniť dokazovanie, ktoré sťažovateľ navrhol, preto ani nemohli zistiť skutočný stav veci, a ich rozhodnutia sú tak arbitrárne. Najvyšší správny súd podľa sťažovateľa postupoval pri rozhodovaní o jeho kasačnej sťažnosti formalisticky. Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší správny súd vynechal dôležité dôkazy a v napadnutom rozhodnutí sa dostatočne nezaoberal podstatnými argumentmi a námietkami sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku správneho súdu:

10. Ústavný súd stabilne judikuje, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

11. Napadnutý rozsudok správneho súdu bol vydaný podľa Správneho súdneho poriadku, ktorý je postavený na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam správnych súdov už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane konštatoval, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 33/2018, IV. ÚS 267/2018).

12. V posudzovanej veci mal sťažovateľ k dispozícii na ochranu svojich označených práv proti právoplatnému rozsudku správneho súdu účinný opravný prostriedok (kasačnú sťažnosť), ktorý aj využil a o ktorom napadnutým rozsudkom rozhodol najvyšší správny súd ako súd príslušný na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku správneho súdu, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

13. Vo vzťahu k postupu a napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či tieto orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom správneho súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

14. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu patrí do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

15. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa aj najvyšší správny súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade argumentuje rovnakými námietkami, aké predstrel už v konaní pred kasačným súdom. Je presvedčený, že napadnutý rozsudok nespĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia, pretože najvyšší správny súd rozhodol formalisticky, bez skutočného zohľadnenia námietok sťažovateľa. Napadnuté rozsudky sú v rozpore s princípom spravodlivosti v dôsledku formalistickej aplikácie a výkladu príslušných právnych predpisov.

17. Z obsahu napadnutých rozhodnutí vyplýva, že konajúce správne súdy svoj rozhodujúci právny záver založili na tom, že zamestnanie pôvodného žalobcu v I. kategórii funkcií trvalo do 31. decembra 1992 (nebolo ukončené z racionalizačných ani organizačných opatrení), pričom v tejto kategórii funkcií získal menej ako 20 rokov (konkrétne 17 rokov a 175 dní), preto nesplnil podmienky stanovené zákonom č. 100/1988 Zb., a nárok na starobný dôchodok mu tak dovŕšením veku 58 rokov nevznikol. Zdôraznili, že v zmysle § 174 zákona č. 100/1988 Zb. (v znení zákona č. 355/1999 Z. z.) je pre priznanie starobného dôchodku potrebné splniť kumulatívne vymedzené podmienky (počet odpracovaných rokov v zamestnaní/funkcii, dovŕšenie veku a trvanie zamestnania/funkcie k 31. decembru 1999), pričom pôvodný žalobca preukázateľne nesplnil podmienku trvania zamestnania/funkcie k špecifikovanému dátumu (body 53 a 54 rozsudku správneho súdu, body 34 a 35 rozsudku najvyššieho správneho súdu). Súčasne nebolo v konaní sporné, že pôvodný žalobca nebol poberateľom výsluhového dôchodku a nezískal obdobie služby v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, čo v ústavnej sťažnosti ani žiadnym spôsobom nerozporoval.

18. Správne súdy neponechali bez povšimnutia ani námietku nezapočítania doby štúdia v I. a II. ročníku vojenskej strednej odbornej školy a v tomto smere uviedli, že štúdium v 1. a 2. ročníku vojenskej školy nie je možné považovať za ostatnú vojenskú službu podľa § 132 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb., keďže nešlo o výkon vojenskej činnosti (body 55 a 56 rozsudku správneho súdu a bod 35 rozsudku najvyššieho správneho súdu). Pôvodný žalobca začal vojenskú službu ako 17-ročný v 3. ročníku, keď zložil vojenskú prisahu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší správny súd (rovnako ako správny súd) vec sťažovateľa posúdil v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou a jeho odôvodnenie nevykazuje v tomto smere znaky arbitrárnosti. Záver o tom, že štúdium prvých dvoch ročníkov na vojenskej strednej škole nemožno hodnotiť ako činnosť v prvej alebo druhej kategórii funkcií, nie je zjavne mylný (obdobne II. ÚS 33/2025, III. ÚS 344/2024).

19. Ako nedôvodnú vyhodnotili konajúce súdy taktiež námietku týkajúcu sa nesprávnej aplikácie § 175g ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., ktoré bolo do predmetného zákona vsunuté novelou č. 355/1999 Z. z. s účinnosťou od 22. decembra 1999. Došlo tým k predĺženiu obdobia zaradovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie a do I. a II. kategórie funkcií až do 31. decembra 1999. Zákonodarca v odseku 2 § 175g tohto zákona stanovil, že vo vzťahu na starobný dôchodok podľa

§ 174, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (do 22. decembra 1999), sa rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia jeho účinnosti (do 22. decembra 1999). Konanie o nároku na starobný dôchodok pôvodného žalobcu začalo podaním jeho žiadosti 30. októbra 2019 (§ 184 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), teda nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 355/1999 Z. z.

20. Po detailnom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku, ktorý nadväzuje na rozsudok správneho súdu, sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa o formalistickom prístupe najvyššieho správneho súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho kasačnej sťažnosti. Najvyšší správny súd sa adekvátne, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu vyjadril ku všetkým zásadným otázkam uplatneným sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Jeho rozhodnutie preto nemožno označiť ako arbitrárne či nepreskúmateľné, tak ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

21. Zohľadnením všetkých okolností prerokovanej veci tak ústavný súd uzatvára, že v danom prípade nič neindikuje, že v ústavnoprávnej rovine došlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak bez toho, aby špecifikoval, ktoré z jednotlivých práv zaručených týmto článkom malo byť napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu porušené. Článkom 48 ods. 2 ústavy sa totiž priznávajú štyri základné procesné práva, a to (i) základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, (ii) základné právo na verejné prerokovanie svojej veci, (iii) základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a (iv) základné právo na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov.

23. Vo vzťahu k predmetnému základnému právu pritom sťažovateľ nepredniesol žiadnu osobitnú argumentáciu, ale jeho porušenie vyvodzuje z identických skutočností ako v prípade namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie. O uvedenom svedčí aj formulácia petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľ označuje čl. 48 ods. 2 ústavy ako „*právo na spravodlivý súdny proces*“. Dôvody, na základe ktorých bol prijatý záver, že k zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nedošlo, a ústavná sťažnosť bola preto v tejto časti vyhodnotená ako zjavne neopodstatnená, už ústavný súd v predchádzajúcej časti tohto uznesenia podrobne vysvetlil. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

24. V závere ústavný súd už len dodáva, že ani plnomocenstvo pripojené k ústavnej sťažnosti nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde, ktorý explicitne vyžaduje, aby bolo v plnomocenstve výslovne uvedené, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom (§ 43 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Z obsahu predloženého plnomocenstva vyplýva, že sťažovateľ v ňom svojho právneho zástupcu splnomocnil najmä na zastupovanie v administratívnom konaní a v konaní pred správnymi súdmi. S prihliadnutím na výsledok konania však ústavný súd nepristúpil v danom prípade k odstraňovaniu

predmetného nedostatku, a to z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani jeho prípadné odstránenie predložením plnej moci v súlade so zákonom o ústavnom súde by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, bolo bez opodstatnenia zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu